

владѣялъ много добре турския езикъ, назначаватъ го секретаръ на тогавашния турски валия. Слѣдъ една година набѣдяватъ свещеника, че билъ комуна: ималъ писма и книги подозрителни, взематъ ги и ги даватъ на този ученъ българинъ секретаръ да ги прѣгледа. Той ги разгледалъ, отдѣлилъ всички подозрителни книжа, скрилъ ги, и така свещеникътъ се оправдалъ, но останалъ очуденъ отъ поведението на секретаря който му казалъ: „Двѣтъ бѣли меджидии, които ми даде, когато не бѣхъ ялъ три дена, тѣ ти спасиха главата“. Ако този господинъ знаеше какъ да постъпва, не щѣха да го изпѣдятъ гражданитѣ. но, ако и свещеникътъ не бѣше поканилъ този човѣкъ, който е гладувалъ три дни, да го нахрани, и да му даде двѣтъ меджидии, последниятъ, като секретаръ щеше да му окачи вѣжето. Така и ние трѣбва да се справяме съ всѣка наша мисль и действие въ нашия животъ, като се запитваме кои сж причинитѣ на нашето нещастие, ако сме нещастни; кои сж причинитѣ на нашата гордостъ, жестокость, алчностъ за богатства и пр.

Слѣдователно, трѣбва да почнемъ да мислимъ. „Ти си жестокъ“ — това не е твое; то е единъ капиталъ фалшифъ, може-би, оставенъ тебѣ въ наследство отъ някого. Единъ примѣръ за изяснение. Прѣди години въ София при единъ еврейнъ се явява единъ ерменецъ съ мостра отъ диаманти, каквито той ималъ цѣла торба, но искалъ да му ги продаде много ефтино — за 20 хиляди лева — понеже успѣлъ да ги внесе безъ мито. Еврейнътъ се зарадвалъ и се условили ерменецътъ да му донесе диамантитѣ на еди-кое мѣсто, дѣто той му